

Радомир Гусєв, ЛФМЛ

Зараз проживаю у Львові, як і до війни

Як християнин вірю, що ми створені, аби славити Бога всім своїм життям. І це дуже добре відображає гасло УКУ: "Свідчити. Служити. Спілкуватися".

Свідчити для мене не означає стояти в центрі міста й розповідати людям навколо якісь ідеї, а щоденно ділом на своєму місці показувати непорушні принципи. Зараз це місце – школа, а незабаром – університет. Я намагаюся дотримуватися переконань і не приховувати їх, щоб люди бачили: віра – це не слово, позбавлене сенсу.

Одним зі способів свідчення є служіння. Так ми демонструємо силу своїх переконань, на власному прикладі заохочуємо інших служити. Коли створюю щось хороше, то хочу ділитися цим із людьми поряд. Так, наприклад, я створив дискордовий сервер з каналами для спілкування, допомоги однокласникам, надсилання завдань, оголошень. Згодом почав вести електронні конспекти, якими можуть користуватися всі учні або ті, які пропустили уроки і хочуть самостійно надолужити матеріал. Кілька років поспіль улітку волонтерив у таборі "Левчики" для дітей, а з початком війни фінансово, як міг, підтримував фонди й допомагаю біженцям. А взагалі я відчуваю, що технології — це моє, я кайфую, розбираючись у деталях, тому часто у вільний час створюю також невеликі проєкти з програмування та css-стилів сайтів і даю до них вільний доступ. Тому я вибрав саме Факультет прикладних наук і не розглядаю інших.

Спілкування – також частина свідчення та служіння. Спілкуючись, можемо розрадити інших у скрутну хвилину, просто дати змогу переключитися на іншу тему. Розмовами ми поглиблюємо стосунки й пізнаємо себе краще. І хоч я за природою інтроверт і люблю більше побути на самоті, соціальні зв'язки все одно необхідні. Тому навіть якщо це для мене трохи важко, я постійно намагаюся виходити із зони комфорту і зростати. Наприклад, беру участь в іграх "Що? Де? Коли?" з командою, відвідую християнський підлітковий клуб "Компас". Наприкінці минулого семестру став частиною самоврядування ліцею, зокрема міністерства інформації. І я вважаю, що УКУ допоможе мені розвивати соціальні вміння та навички.

Ці три цінності: свідчити, служити та спілкуватися – є моїми теж. Саме тому я дуже хочу вчитися в УКУ, який не приховує їх, а відкрито про них заявляє. Крім того, вважаю УКУ закладом своєї мрії з огляду на високий рівень викладання і професійність викладачів. Університет сприяє розвитку не тільки розумовому, а й духовному, соціальному. Я сподіваюся, що зможу тут вчитися, а після закінчення – служити, використовуючи все, що здобув під час навчання. Мрію допомагати людям, розвиватися, не зупинятися на досягнутому.

Узагалі одним з моїх принципів є розвиток. І хоч у цьому світі бути досконалим не є можливо, та прагнення удосконалюватися необхідне кожному з нас. Постійно покращуючи свої навички та вміння, ми не тільки здобуваємо нове, але й згадуємо та використовуємо старе, не забуваємо про основи.

Я намагаюся працювати над своїми слабкими сторонами: мені трохи важко спілкуватися з незнайомими людьми, заводити нових друзів; деколи не бажаю виходити із зони комфорту.

Водночас прагну розвивати сильні сторони. Я наполегливий і, можна сказати, трохи перфекціоніст. Усе, що починаю робити, мушу закінчити. Якщо результат роботи мене не задовільняє, то буду його удосконалювати. Можливо, саме ця риса вплинула на те, що мій середній бал у ліцеї - 11, хоч я не вважаю це за дуже велике досягнення. Важливішою за досягнення в навчанні я вважаю активність поза школою. Наприклад, брав участь у багатьох іграх "Що? Де? Коли?"; посів 1 місце сезону ШПЛІ, 3 місце на чемпіонатах Львова "Своя Гра" та "Ерудит-квартет". Також отримав диплом 3 ступеня на обласній олімпіаді з інформатики від Algotester і посів 5 місце в турнірі з фінансової грамотності.

Іншою моєю сильною стороною, яку я ще хочу покращувати, є здатність мислити критично. Я завжди намагаюся ставити під сумнів почуте, перевіряти інформацію з кількох незалежних джерел, аргументувати свої думки фактами, статистикою. І при цьому я завжди намагаюся бути відкритим до ідей інших, учуся визнавати свої помилки. Зараз складний час – час війни, і саме сьогодні треба вміти перевіряти факти, передавати інформацію об'єктивно, не піддаючись емоціям.

Повномасштабний наступ Росії на Україну змусив переосмислити багато

питань історичного минулого і сьогодення, але не вплинув на мої переконання щодо віри в Бога. І мене дивують слова людей у соціальних мережах, які пишуть: "Після початку війни я більше не вірю в Бога, а вірю в ЗСУ". Для мене ж навпаки: останні кілька місяців дали зрозуміти, що люди не можуть ні контролювати, ні навіть передбачити й найближчого тижня, що вже казати про багаторічні плани. Усе в руках Бога.

Я хочу шукати правду, хочу розвиватися та хочу навчатися в УКУ, де приділяють увагу розвитку особистості, її розуму та духу.